

www.folkmakt.nu

FOLKMAKTS POLITISKA PLATTFORM

INNEHÅLL

[Inledning](#)

[Kapitalismen](#)

[Förändring](#)

[Från kamp till revolution](#)

[Den sociala revolutionen](#)

Faktarutor:

[Materialismen](#)

[Kvinnokamp](#)

[Den ekologiska krisen](#)

[Egendom är stöld](#)

[All makt åt råden](#)

INLEDNING

Världen idag präglas av kriser, svält, krig och miljöförstöring. Den präglas av nöd och fattigdom för det stora flertalet människor och ohejdad lyx och rikedom för några få.

Det är en orättvis värld. Det finns länder som kallar sig demokratier, det finns diktaturer, ja t o m de som påstår sig vara socialistiska stater. Visst finns det skillnader, men de har framför allt en hel del gemensamt. Ett ytterst litet fåtal har all makt, medan de allra flesta människor världen över inte ens kan bestämma över sina egna liv, än mindre påverka hur resurser ska fördelas, vilken politik som ska föras osv.

De flesta människor vet att det är såhär, men många tror att det inte går att göra något åt det. Försöken att ändra på orättvisor har många gånger misslyckats och den orättvisa världsordningen tycks istället ha befast sin makt. Drömmen om socialismen som föddes i den gryende arbetarklassens sinnen förra seklet finns kvar. Men de praktiska försöken att genomföra den har krossats av borgerligheten, av öststatsbyråkrati och av socialdemokrati. Vi anpassas och lär oss att förtränga. Överklassen anser sig inte längre behöva bajonetter för att hålla oss på plats. Det kritiska sättet att se på händelser runt om kring oss ersätts med dimridåer för att skydda makthavarna och det rådande systemet.

Svält jämförs med naturkatastrofer samtidigt som det finns livsmedel i överflöd. Afrika är exempelvis oerhört rikt på naturtillgångar. Varför kommer inte detta folken till godo?

Krig skylls på människans ondska, när det alltid varit frågan om små grupper av makthavare som drar in folken i krig. Ekonomiska intressen finns bakom varje krig även om de maskeras som religiösa konflikter eller legitimeras av nationalism.

De ekonomiska kriserna är ständigt återkommande men det är inte alla som drabbas. Borgarklassen har alltid sitt på det torra medan vi arbetare får betala.

Miljön får stryka på foten för vad man i västvärlden kallar för "utveckling". Men vem som driver på och dessutom tjänar på denna utveckling är det ingen som frågar.

Det behöver inte vara så här. Jorden är rik, vår fantasi är outtömlig. Vems värld är det egentligen?

Det är när vi börjar ifrågasätta som alternativen visar sig. Måste det vara så här? I vems intresse är det så? Vilka tjänar på detta?

I denna plattform skall vi besvara dessa frågor och, framförallt, beskriva HUR DET SKULLE KUNNA VARA ISTÄLLET!

KAPITALISMEN

Världen över är mänskligheten indelad i två huvudgrupper, två klasser som ständigt står i motsättning till varandra: överklass och arbetarklass, borgare och proletär.

"Alla hittillsvarande samhällens historia är klasskampens historia.

Fri och slav, patricier och plebej, baron och livegen, mästare och gesäll, kort sagt: förtryckare och förtryckta stod i ständig motsättning till varandra, förde en oavbruten, än dold, än öppen kamp, en kamp, som varje gång slutade med hela samhällets revolutionära omgestaltning eller med de kämpande klassernas undergång."
(Marx & Engels, Kommunistiska manifestet)

Vi kan se ett mönster i allt elände som drabbar oss vanliga människor: Kapitalismen -det ekonomiska system som växt fram ur tidigare samhällens klasskamper och som i vår tid utmärker sig genom att vara ett fåtalsvälde genom ekonomisk makt. Det är ett system som håller oss nere och låter en liten klick bestämma över och profitera på oss. Arbetets frukter tillfaller någon annan och vi arbetare reduceras till en vara.

Kapitalismen har visat en stor förmåga att skjuta upp sin inneboende undergång. Fascismen är den härskarteknik kapitalet tar till då den inte längre kan skyddas genom demokratin. Det utmärkande för fascismen är först och främst krossandet av arbetarklassens politiska och fackliga organisationer, förnekandet av klasskamp till förmån för nationaldyrkan och en stark stat som skyddar monopolkapitalet och den borgerliga elitens äganderätt. Fascismens främsta uppgift är att skydda kapitalets profiter. Därför är antifascismen en självklar del av klasskampen.

Kapitalismen kan tyckas vara obeseograd. Idag dominerar kapitalismen så gott som varje mänskligt förhållande över hela världen. Men för varje arbetande människa, varje fattig och arbetslös, är kapitalismen ett sjunkande skepp som inte kan tillgodose arbetarklassens behov. På 1950-talet skapade kapitalismen i Sverige ett relativt välstånd för folket, men det kunde inte bestå eftersom kapitalet alltid eftersträvade ekonomisk vinning.

Kapitalismen är oförenlig med verklig demokrati, med fred, med ekologi och med välstånd för alla. Den är dödsdömd och dess bödel har den själv skapat: arbetarklassen.

ÖVERKLASSEN

Det härskande skiktet i samhället har många namn: borgarklassen, de rika, överklassen och så vidare. De rika utgör bara en liten bråkdel av jordens befolkning, ändå äger de och kontrollerar nästan allt. De har full kontroll över bland annat produktionen och massmedierna.

Överklassen består av de stora kapitalisterna, höga militärer, toppbyråkrater och av släkter med stor privatförmögenhet. De lever till stor del i en värld helt skild från vår. De behöver i regel aldrig ha kontakt med arbetare eller "vanligt folk".

Vi är outhärliga för överklassen men de är helt onödiga för oss. De parasiterar på vårt arbete och tillför ingenting positivt till samhället.

MEDELKLASSEN

Mellan de två huvudklasserna, arbetare och borgare, har det vuxit fram olika mellanskikt som vi ibland kallar medelklassen. De är ingen klass i egentlig mening även om de uppträder så ibland. Medelklassen är småföretagare, bönder, privilegierade lönearbetare och tjänstemän typ läkare, administratörer, de intellektuella, advokater, småchefer etc.

Enskilda ur denna "klass" kan ta ställning för arbetarna i klasskampen men i huvudsak kämpar de för sina egna positioner. En socialistisk rörelse som domineras av medelklassen är dömd att misslyckas. Studentvänstern på 1960-talet är ett slående exempel. Borgarbarnen hoppade av revolten och fortsatte med sina karriärer. Arbetarklassen behöver inget självutnämnt ledarskap från universiteten. Ska socialismen segra måste arbetarklassen själv ta ledningen genom sina egna demokratiska organisationer och vara på sin vakt gentemot den välmenande medelklassen och dess påfund. Marx gamla slagdänga att "Arbetarnas frigörelse måste vara dess eget verk" betyder just detta.

ARBETARKLASSEN

Många ser arbetarklassen som något ur det förgångna. Men arbetarklassen är högst levande. Det är alla vi byggjobbare, vårdarbetare, affärsbiträden, lokalvårdare, diskare, gruvarbetare osv. Många av de man kallar tjänstemän är också arbetarklass (t ex sjuksköterskor, kontorister och processarbetare).

Arbetarklassen är alltså ingen homogen grupp. Det som förenar oss är att vi alla är tvungna att sälja vår arbetskraft för att överleva. Utan oss fungerar inte samhället. Det är vi som skapar allt av värde. Men även de flesta pensionärer, arbetslösa och elever tillhör vår klass. Vad vi har gemensamt är inte bara vad vi gör utan vad makthavarna gör mot oss. Det är vi som får gå till socialen när de rika krisar, vi som får stryka på foten när den offentliga sektorn ska skäras ned, vi som får slaktas i tusental i makthavarnas krig. Makten över vårt arbete och uppehälle, och därmed makten över våra liv, ligger i deras händer.

Detta maktförhållande leder oundvikligen till stridigheter, till klasskonflikter mellan arbete och kapital. Endast genom denna kamp, klasskampen, kan arbetarklassen överta produktionsmedlen och lägga grunden för något nytt. Arbetarklassen är den revolutionära klassen.

KLASSIDENTITET

Dagens kultur skapar gemenskap kring andra saker än bara arbetet, t ex musik, kläder och sport. Även om vi formas av vårt arbete, ekonomiskt och socialt, har vi en kulturell identitet som så att säga överskuggar vår klassidentitet. Oftast är det först vid konflikter som vi upptäcker våra gemensamma intressen och därmed vår klassidentitet. En av socialisternas största uppgifter just nu är att bidra till skapandet av en sådan identitet. Det är en förutsättning för att ett medvetande om arbetarklassens historiska roll och socialismens möjligheter ska komma fram. Alla rörelser och företeelser som döljer klasskonflikterna tjänar bara medel- eller överklassen.

En sådan företeelse är användandet av ordet "underklass", som förespeglar uppkomsten av en ny klass under arbetarklassen, för att så splittring. Dessutom är beteckningen underklass nedvärderande och sätter en offerstämpel på oss. Vi är inga offer. Det är vi som kan välta det här samhället upp och ner.

KAPITALISMENS KRISER

Under en lång tid har det hamrats in i våra medvetanden att Sverige är i kris, att vi alla måste ta vårt ansvar. Men kriserna är en oundviklig följd av själva det kapitalistiska systemet. Drivkraften i detta system är ständigt ökande vinster -tjänade de tiotusen igår måste de tjäna hundratusen idag och en miljon i morgon, annars minskar profittkvoten, dvs tillväxten. Detta leder till en överproduktion av vissa varor, samtidigt som det råder skrikande brist på andra, mindre lönsamma. Och eftersom det självklart inte går att öka försäljningen av en vara hur länge som helst, måste kapitalisten spara in på andra utgifter, t ex på våra löner. Problemet är bara att vi då får ännu mindre kvar att handla för.

Denna sorts kriser har följt med under historien och olika lösningar har prövats. Genom kolonisation av Afrika, Asien och Sydamerika skapades nya marknader på 1800-talet. När alla människor hade förvandlats till kunder och löneslavar startade man världskrig för att sno åt sig köpare av varandra. Efter andra världskriget har den rådande modellen i Sverige varit att staten genom stora skattefinansierade projekt (miljonprogrammet, vägbyggen etc) och genom företagsstöd lånat de rika ur kriserna. Så länge tillväxten gick uppåt fungerade det ganska hyfsat. Men de rika valde att lägga ny produktion i billigare länder, Sydamerika, Thailand, Sydkorea osv -där staten håller bättre pli på arbetarnas organiseringsförsök. Krisen idag handlar alltså om att vi måste få det sämre, kräva mindre för vårt arbete, så att vi kan ta upp konkurrensen med tredje världen igen. Alltså -dukar vi tillräckligt fint åt de rika, ställer upp som hembiträden, bugar djupt och håller käften, får vi kaka smulorna igen som på den gamla goda folkhemstiden.

Faktaruta 1:

MATERIALISMEN

För att förstå kapitalismen och hur kampen mot den ska föras måste man förstå den materialistiska historieuppfattningen. Den står i kontrast till den borgerliga historiesynen -idealismen- som ser idéerna som historiens drivkraft. Materialister ser naturligtvis också idéernas betydelse men går längre. Vi frågar oss hur och varför vissa idéer uppkommer, under vilka förutsättningar, ekonomiska och samhälleliga, vissa idéer får fotfäste medan andra misslyckas. Detta förklarade Marx och Engels så här i Kommunistiska manifestet: "den ekonomiska produktionen och den ur denna med nödvändighet följande samhälleliga strukturen i varje historisk epok bildar grundvalen för denna epoks politiska och intellektuella historia".

Kapitalismen uppstod inte för att det fanns några elaka gubbar som ville öka sitt kapital genom utsugning av arbetarna utan därför att de tidigare ekonomiska systemens ständiga utveckling krävde nya former av produktion.

Varför uppstod socialismen i arbetarklassen? Jo, därför att den svarade emot arbetarklassens ekonomiska och sociala situation, och därför fick idéerna fotfäste.

Dårar som Hitler har alltid funnits, men om inte det tyska monopolkapitalet sett nazismen som den kraft som skulle stärka kapitalets ställning, och därför gett Hitlers parti stöd, skulle nazismen inte ha blivit den kraft den blev.

Materialism behöver inte vara determinism, dvs att det finns en obruten lagbundenhet i historiens skeenden. Vår materialism är

dialektisk -vi anser att det finns ett samspel mellan de materiella omständigheterna och idéerna. Då samhället skapar människan skapar också människan samhället. Där ligger socialismens möjlighet: att arbetarklassen kan ingripa och skapa ett nytt ekonomiskt system som utgår ifrån människors behov, som styrs av de arbetande i hela folkets intresse. Ett samhälle utan samhällsklasser och förtryck.

KVINNOFÖRTRYCKET

Mannens herravälde över kvinnan -patriarkatet- har varit förhärskande sedan flera tusen år. I och med kapitalismen skapades förutsättningar för ett ökat oberoende för kvinnor, men den patriarkaliska strukturen har ändå lyckats hänga kvar. Detta hänger ihop med familjen och dess roll under kapitalismen. Den borgerliga familjen har fyllt två roller. Dels har den varit en reproducent av arbetaren, som gett honom/henne omsorg och stabiliserat honom/henne i hans/hennes roll som arbetare. Dels har den varit den främsta överföraren av den borgerliga ideologin, genom uppfostran och socialiserande av könsroller och andra samhällsroller. Kvinnans frigörelse har av borgerligheten setts som ett hot mot stabilitet i arbetarklassen -utan familjen skulle folkets "moral" luckras upp och hota hela den borgerliga ordningen. Att vara heterosexuell har därför varit obligatoriskt, då det inte ifrågasätter den borgerliga familjesynen. Emellertid har borgerlighetens behov av stabilitet i arbetarklassen förändrats i takt med kapitalets ökade internationalisering. Tack vare arbetarrörelsens landvinningar, som har lett till ett ökat samhälleligt ansvar för omsorgen och ett ökat ekonomiskt oberoende för kvinnan, har familjens roll förändrats -så även kapitalets behov av likformighet.

Kampen för socialismen innebär en kamp för kvinnors befrielse och för att nå dit måste kvinnor och män hela tiden kämpa mot sexismens strukturer. För detta krävs både klassbaserade, självständiga kvinnorörelser och gemensam kamp. Vi måste ständigt kämpa mot allt det som hotar kvinnors oberoende, vare sig det gäller inskränkningar av aborträtten, nedlagda dagis, pornografi eller lön efter kön.

Att påstå att kvinnor och män av naturen är olika och har olika roller i samhället är för oss fullständigt främmande. Visst finns det uppenbara biologiska skillnader mellan könen men de roller som vi blivit fostrade till är ingenting annat än sociala mönster som kommit till genom uppfostran och indoktrinering. Vi anser att kvinnor och män vid födseln är lika och om vi växt upp i ett jämlikt och jämställt samhälle skulle det varit lika självklart för båda könen att köra traktorer eller att byta blöjor.

Faktaruta 2:

KVINNOKAMP

Före kapitalismens intåg i världen förekom inte någon speciellt omfattande kvinnokamp. Det var egentligen först under den franska revolutionen som kvinnokampen kom igång, och då var den av borgerlig natur. Så var det också under de följande hundra åren då det huvudsakligen var män ur medel- och överklassen som debatterade kvinnofrågor.

Men i slutet av 1800-talet, då arbetarrörelsen kom igång, började kvinnor att kämpa för rätten till arbete och rösträtt ur ett socialistiskt perspektiv. De skapade massrörelser för att få rätt till bl a preventivmedel. Stora agitations- och undervisningsturnéer reste runt i landet.

Kampen för rättvisa och jämlikhet har sedan dess skördat många segrar, men målet är långt ifrån uppnått. Fortfarande är den ekonomiska ojämlikheten mellan män och kvinnor stor. Kvinnorna attackeras även av bl a den pornografiska industrin och olika religiösa grupper, attacker som främst drabbar kvinnor ur arbetarklassen.

Kvinnokampen är en självklar del i kampen för ett rättvist och socialistiskt samhälle.

RASISMEN

Främlingsfientlighet och fördomar om andra människor har antagligen alltid funnits. Rasismen är däremot en modern, västeuropeisk skapelse. Rasister tillskriver "raser" olika egenskaper och anser att vissa raser står över andra. I själva verket är ras ett tvetsamt begrepp då det bara säger något om hudfärg, hår och andra kroppsliga skillnader. Kultur och psykologiska egenskaper är något vi lär oss, det sitter inte i generna. Rasismen uppkom för att legitimera den vita världens kolonialism av vad som skulle komma att kallas den tredje världen och används nu för att legitimera imperialismens härjningar. Rasisterna menade att de icke-vita var mindervärdiga och utvecklade och rättfärdigade därmed folkmord och plundring.

Rasismen utgör ett konkret förtryck av icke-vita människor enbart på grund av deras hudfärg och det utgör vid sidan av sexismen ett stort hinder för arbetarklassens seger. Så länge en del av arbetarklassen förtrycker en annan kan det inte bli tal om gemensam kamp. Vänsterns och arbetarrörelsens bild av arbetarklassen har alltid färgats av den europeiska herrefolksmentaliteten. Det är självklart inte medvetet, men trots alla fraser om internationalism har vi inte förstått det dubbla förtryck icke-vita arbetare befunnit sig under. Eftersom vitheten är norm har färgen på huden stått i vägen för en gemensam identitet. Därför reser vi i Folkmakt parollen "Svarta och vita tillsammans mot de rika!"

Nästa steg är att se det tredubbla förtryck en icke-vit arbetarklasskvinna utsätts för. Att förstå detta förtryck innebär i praktiken att vi aldrig kan ställa en grupp arbetare emot en annan. Vi kan inte som vissa LO-pampar ställa svenska arbetare emot utländska, eller förvägra flyktingar rätt till vårt välstånd. Vi kan inte tala om arbetarklassen utan att tala om hela arbetarklassen.

IMPERIALISMEN

Kapitalismen har en världsomspännande organisering. Länderna i tredje världen utnyttjas som råvarukälla, kapitalet dikterar vad som ska produceras och exporteras, och till vilket pris. Man bestämmer vilken teknologi som de fattiga länderna ska få använda (om ens någon), och helst ska förstås kapitalet ha kontroll över styret i länderna. Världsbanken lånar ut pengar till för dem passande projekt, och bara räntorna överstiger vad som någonsin kommer att kunna betalas tillbaka. Länderna i tredje världen har ingen som helst möjlighet att själva kunna styra vad de vill satsa på.

Imperialismen är en logisk följd av kapitalets strävan efter mera profiter. När en marknad är mättad söker man sig till nästa. Motståndet mot koloniserarna tar sig ofta uttryck i nationella befrielseörelser. Dessa ska inte jämföras med de höger-nationalistiska rörelser som finns i imperialistländerna. Den nationella befrielsekampen tar sig ofta uttryck i folkfronter där arbetarklassens organisationer samarbetar med den nationella borgarklassen. Sådana folkfronter är dömda att misslyckas. När de har sparkat ut imperialisterna och deras lakejer upprättas en ny härskande klass. Vi motsätter oss det okritiska stöd vänstern brukar ge åt dessa folkfronter. För att den anti-imperialistiska kampen också ska vara revolutionär måste den riktas mot det egna landets borgarklass likaväl som mot imperialisterna.

Faktaruta 3:

DEN EKOLOGISKA KRISEN

I sin jakt på profit skyr överklassen inga medel utan söker den enklaste och snabbaste vägen. Detta har inte bara lett till ett utnyttjande av den mänskliga arbetskraften utan också en hänsynslös rovdrift av naturen. Skogar skövlas, giftiga ämnen frigörs, tillverkas och sprids utan kontroll etc. Detta försvaras, ofta i vetenskapens namn, och sägs vara för människans bästa. Det är dags att krossa den myten och inse att den drivande kraften bakom rovdriften främst är pengahungern.

I köttindustrin har djuren reducerats till varor genom stressen, den upptrissade medicineringen och all annan ovärdig behandling. Likadant med läkemedelsföretagens plågsamma experiment. Att kalla det forskning för människans bästa håller bara liv i myten om vetenskapens idealism. Den drivande kraften bakom är helt enkelt profithungern.

Det kapitalistiska industrisamhället har gett den moderna människan ett stort mått av rörelsefrihet genom utbyggnaden av vägar, järnvägar, telekommunikationer osv. Men det har också drivit upp tempot för kapitalrörelserna och gjort dem gränslösa - bortom all folklig, demokratisk kontroll.

Vaccin och metoder att förhindra och bota många sjukdomar har tagits fram, men som en bieffekt av alla gifter som cirkulerar genom maten, luften m m har andra sjukdomar, t ex cancer, blivit vanligare.

Mycket onödigt slitsamt arbete har förenklats av maskiner och annan arbetsbesparande teknik, men samtidigt har både arbetare och hela yrkesgrupper offrats i rationaliseringens namn.

Det överflöd av varor som skapats är något som inte ens de flesta arbetare i Europa och USA fått njuta av. Marknadsekonomins tillgång och efterfrågan är ett bländverk. Varor produceras inte efter

behov utan för vinst- och sopbergen bara växer.

Genom imperialismen har inte bara kulturer slagits i spillror utan även ekosystem. I en fungerande global ekonomi måste länderna var för sig bli mer självförsörjande. Produktionen måste föras närmare människorna och utgå ifrån ett hushålls- och kretsloppstänkande.

FÖRÄNDRING

Sverige styrs idag av borgarklassen. De folkvalda administrerar följderna av de beslut som fattas i företagets styrelserum. Samhällets grundsten, ekonomin, står fortfarande utanför väljarnas kontroll, ja inte ens de folkvalda har tillträde dit. Det spelar ingen roll om politikerna utger sig för att vara socialister eller borgare: de står maktlösa inför marknaden, det vill säga Kapitalet. Vill kapitalisterna ha EU svansar politikerna efter, behöver kapitalismen broar och motorvägar administrerar politikerna det osv. Det är inte det att politikerna saknar visioner, utan att de inte kan göra något av dem i riksdagen.

För att förändra samhället måste vi först förändra ekonomin och dess grund, produktionen. Utan ekonomisk demokrati blir demokratin bara ett spel för gallerierna. Självklart föredrar vi parlamentarism före öppen diktatur, demokratin ger oss förutsättningar att arbeta för socialismen som skulle försvinna under en diktatur. Självklart föredrar vi relativt välstånd före fattigdom, vi låter oss inte mutas för det. Men vi tror inte för fem öre på att "vänstern" för oss närmare socialismen om de får fler platser i riksdagen- kapitalismen är smartare än så.

Blir kapitalismen hotad av lagar, skatter osv, kan kapitalisterna utöva påtryckningar mot de folkvalda, t ex genom att hota att flytta jobben utomlands. Så länge vi vanliga människor inte har någon makt över produktionen, och därmed över ekonomin, kommer vi aldrig att ha någon makt över våra egna liv.

REFORMISM

Sedan arbetarrörelsens begynnelse har den socialistiska rörelsen varit splittrad mellan reformister och revolutionärer. Historien har visat att det inte går att skapa någon socialism på laglig väg, dvs genom beslut i riksdagen eller andra borgerliga församlingar. Istället har stora delar av arbetarrörelsen inlemmats i den borgerliga staten. Det finns knappast några socialdemokratiska partier som på allvar menar att de är socialistiska längre. De har accepterat kapitalismen. Reformismen har alltid burits upp av arbetarklassens mest välavlönade skikt.

De pampskikt arbetarrörelsernas hierarkier skapade försökte genast lura in folk i den reformistiska fällan. Och helt oavsett pamparna var det faktiskt så att de flesta arbetare inte ville ha någon revolution om det inte var absolut tvunget. Kunde man reformera sig fram till ett bättre samhälle så, låt gå! Men vad vi ser nu är att det av reformisterna så förfäktade välfärdssamhället rasar, medan kapitalismen befäster sin ställning som "den enda vägen".

Reformismen fungerade bara så länge kapitalismen var expansiv, då det fanns utrymme för reformer, välfärd osv. Nu när kapitalet är i kris slås dessa landvinningar tillbaka och så kommer det att fortgå. Man ska inte heller glömma bort att den reformistiska idyllen Sverige var nästan unik. I den "tredje världen" fanns inget reformutrymme och det gör det knappast idag heller. Mycket av vårt välstånd bygger på utsugning, barnarbete och slavarbete i andra delar av världen. Denna imperialistiska världsordning kan inte reformismen hota.

Skillnaden mellan revolutionärer och reformister är inte att vi revolutionärer skulle vara emot reformer i arbetarklassens intresse. Vi menar att reformerna inte på långa vägar räcker! Vi är för reformer, men i ett längre perspektiv är det bara en revolution som kan avskaffa kapitalismen och dess förtryckande världsordning.

REVOLUTION

Ska vi kunna förändra något måste arbetarna ta över produktionsmedlen. Vi måste kämpa mot den borgerliga staten och bygga upp en ny makt baserad på arbetarråd, stadsdelsråd osv. Vi måste helt enkelt göra revolution. Alla som vill förändra samhället i grunden måste räkna med detta.

Revolutioner är inga tejudningar, de rika kommer att göra allt för att försvara sin makt och sina tillgångar. Historien har visat att kapitalismen har en mängd överlevnadsstrategier. Den sår splittring, indoktrinerar, provocerar och använder öppet våld. Ibland övergår demokratin till diktatur, ofta fascistisk, om kapitalet anser det nödvändigt. Fascismen och diktaturena är ingenting annat än kapitalets öppna våld mot arbetarklassen.

En revolution är alltså en våldsamt, genomgripande förändring av samhällets maktrelationer.

Hur en revolution utvecklas beror på hur väl förberedda vi är.

LIVSSTILISM

En strömning som funnits parallellt med den socialistiska arbetarrörelsen är den som går ut på att förändringen måste börja hos individen, att var och en måste sträva efter att ändra sin livsstil. 60-talets hippierörelse och den s k "gröna vågen" på 70-talet är exempel på detta, men idéerna finns kvar och de verkar lockande för ett stort antal människor.

Vad livsstilstänkandet i praktiken går ut på är oftast ett avståndstagande från resten av samhället, en ovilja att delta i samhället och i kampen för en drägligare tillvaro. Istället försöker livstilsterna skapa frirum som egentligen inte är annat än reträttposter i ett samhälle styrt av kapitalismen. Tanken är att dessa frirum ska växa och konkurrera ut den "onda" kapitalismen med det goda exemplets makt, men i själva verket klarar sig kapitalismen utmärkt trots ett eller annat kooperativ eller kollektiv som av de inblandade räknas som "frirum".

Livsstilismen har haft störst genomslagskraft bland ungdomar med medelklassbakgrund och det är enbart logiskt med tanke på att idén bygger på i grund och botten småborgerliga ideal. Dock kan frirum spela en viktig roll om de är förankrade i arbetarklassens vardag och kamp. Exempel på detta är kvinnojourer, kaféer och mötesplatser m m.

MOTMAKT

Vi vänder oss inte till makthavarna utan till andra i samma situation som vi. Istället för att lägga ner energi på att påverka politiker och kapitalister vill vi att människor ska organisera sig och skapa en motmakt gentemot kapitalet. En motmakt på arbetsplatser, i bostadsområden och på skolor vilken inte låter sig duperas eller inlemmas i det bestående.

Vi ställer alltså inte upp i några val- man kan inte rösta fram socialismen. Man kan inte heller som andra vänstergrupper försöker, använda sig av exempelvis lokalval för att föra ut sin politik. Detta leder bara till att revolutionärerna antingen sår besvikelse över att de inte kan göra vad de lovar, eller att de blir en slags radikal gisslan som går med på det ena nederlaget efter det andra för att befästa sina maktpositioner. Det senare är ju vad som hänt och händer med vänsterpartiet och miljöpartiet. Det brukar av vissa kallas realpolitik men det förändrar inte att det är helt värdelöst.

Det parlamentariska träsket har förvandlat många revolutionärer till realpolitiker utan någon som helst klassförankring. Det hör till spelets regler.

MOTKULTUR

Kapitalisterna har många metoder för att behålla sin makt. Ytterst har de naturligtvis polisen och militären, vapenmakt helt enkelt. Men de har även andra, mer raffinerade, sätt att bibehålla sina positioner.

Genom hela vår uppväxt formas vi till alienerade individer, vi blir främlingar inför oss själva såväl som inför andra. Den borgerliga uppfostran, skolan, media osv skapar människor som fått lära sig att ingenting går att förändra. De försöker till och med få oss att tro att ingenting bör förändras.

Borgarklassen har en total dominans vad gäller kultur och information. Massmedia som radio, TV, tidningar osv är borgarklassens forum. Genom dessa påverkar de oss, vi matas hela tiden med deras bild av verkligheten. En verklighetsbild som naturligtvis skapats för att passa deras syfte, nämligen att betrygga det nuvarande samhällssystemet.

Det är borgarklassens värderingar som avgör vad som är bra eller dålig kultur, eller kultur över huvud taget för den delen. Att skapa en motkultur i form av egna media, litteratur, musik, skolningsverksamhet osv är därför av högsta betydelse för den socialistiska rörelsen. Den tidiga arbetarrörelsens ledare riktade in sig på bildning i betydelsen att förstå och ta till sig borgerlighetens kultur. En motståndets kultur handlar i stället om att öka självförståelsen hos arbetarklassen, att skapa stolthet- inte att vara skötsamma arbetare som sväljer all borgerlig dynga. Det betyder att bekräfta för varandra det riktiga i att t ex strejka eller genomföra andra aktioner när borgarmedia tystar ner eller fördömer, att förstärka och hålla levande traditioner som är fientliga gentemot överheten.

FRIHETLIGHET

Socialismens idéer handlar om jämlikhet, syskonskap och frihet. Det samhälle Marx och andra föregångare talade om var frihetligt likaväl som det var rättvist. Liberaler menar att socialism är tvång. De glömmer att deras samhälle innebär tvång för det stora flertalet och frihet endast för de lyckliga ägarna av produktionsmedlen. Liberalernas frihet ger vi inte ett skit för. Det är pengarnas och marknadens frihet.

I motsats till det kapitalistiska samhället och alla dess uttryck strävar vi efter att minimera hierarkin och istället organisera oss direktdemokratiskt och självständigt. Frihetligheten speglar vår människosyn, att alla som är berörda ska ha rätt att vara med och besluta, att varje individ har oanade resurser som kan och bör tas till vara.

FRÅN KAMP TILL REVOLUTION

Arbetsplatsen är central för den socialistiska kampen. Det är i arbetet konflikten mellan de som styr och vi som styrs blir tydligast. Det är i vår roll som arbetare/producenter vi tydligast upptäcker hur beroende överklassen är av oss.

Eftersom konflikterna på arbetsplatserna direkt kan hota överklassens själva existens förstod de tidigt att dessa konflikter måste kontrolleras.

Fackföreningarna uppstod för att organisera försvaret av den framväxande arbetarklassen. Men de kom också att fylla en funktion som disciplinerande kraft, då deras främsta syfte var att uppnå samförstånd mellan upproriska arbetare och borgarklass. I Sverige var det framförallt de kvalificerade arbetarna, arbetararistokratin, som stod i spetsen för fackföreningarna och detta ledde till att reformismen fick en stark förankring i svensk arbetarrörelse. Den revolutionära vänstern hade sin bas bland grovarbetare och hantlangare.

I slutet på förra seklet förekom det mängder med strejker -utomfackligt anordnade- och dessa ledde till skapandet av fackföreningar, alltså inte tvärtom. I Ryssland vid samma tid var fackföreningarna förbjudna och därmed undertryckte man arbetararistokratin strävanden vilket stärkte den revolutionära tendensen inom klassen. Detta är viktigt att komma ihåg när folk romantiserar över fackföreningsrörelsen.

Facket banade väg för reformismen. Detta ledde till ett mycket intimt samarbete mellan fackföreningsrörelsen och socialdemokratien. Fackföreningarna blev snabbt ett socialdemokratiskt verktyg på den politiska arenan &SHY; arbetarnas intressen sattes åt sidan, nu var det kapitalets intressen som skulle komma att gynnas. Socialdemokraten Fredrik Sterky hade aldrig något yrke, därför var han aldrig medlem i någon fackförening. Ändå valdes han till LO:s första ordförande.

FACKLIG KAMP

Facklig kamp är inget självändamål utan sker när det finns behov av det. Det har sällan något med revolution att göra utan handlar om dagligt självförsvar inom det kapitalistiska systemets gränser. Folkmakt är inte anti-fackliga, självklart stödjer vi det dagliga försvar som facket utgör. Som vi ser det kan den fackliga kampen vara radikal om den engagerar majoriteten av klassen på arbetsplatsen, om den stärker den kollektiva sammanhållningen, stärker den kollektiva självkänslan och leder till en ökad grad av medvetenhet.

Problemet med fackliga kamper är att de sällan överskrider gränsen för kapitalets logik. Vi har ofta sett hur arbetare gått ut i strid, men så fort de lämnat det lagliga och samförståndet, överskridit kapitalets logik, har de fått börja kämpa mot facket.

Men Folkmakt ser inte de utomfackliga aktiviteterna som enbart en nödvändighet framtingad av fackets reformism. Vi ser även en kvalitativ aspekt på utomfacklig verksamhet. När arbetare tvingas att organisera sig själva utan fackets hjälp får de unika erfarenheter och kunskaper som kommer att ligga till grund för framtida kamper. Dessa kunskaper kommer att vara livsnödvändiga vid ett övertagande av produktionsmedlen.

Det finns trots allt en del möjligheter inom fackets gränser och det är viktigt att vi tar vara på dessa. Det viktiga är att vi aktiverar oss på våra arbetsplatser. Att vi ifrågasätter vår situation, först på arbetsplatsen och sen i hela samhället. Att vi arbetar för en ökad självaktivitet bland arbetarna. Att vi försöker bredda aktiviteten och bryta isoleringen.

KAMP FÖR JOBB ELLER BEVARA JOBB

Vi kämpar för att bevara våra jobb. Alla arbetare kämpar för bevarandet av sina jobb. Vi behöver pengarna för att leva. Vi vill motverka rationaliseringar som bara leder till att andra får jobba mer. För att motverka deras kontroll över oss.

Det här är självklarheter för oss. Det är de direkt klassmässiga skälen till varför vi vill rädda jobben. Sen finns det revolutionära/politiska skäl. Varje försök till omstrukturering av arbetarklassen stärker kapitalet och splittrar motståndet. Det pågår en omstrukturering på en internationell basis med fabriksnedläggningar, rationaliseringar, nya arbetsformer, med mera som ytterst handlar om att bryta varje form av motstånd. Att göra folk arbetslösa är att frånta dem den makt de har som producenter. Och oavsett vilket jobb de utför är den makten alltid värd att försvara.

Det viktiga för oss är att stärka arbetarklassens makt- att motverka kapitalets "utveckling".

Faktaruta 4:

EGENDOM ÄR STÖLD

Alltsedan människan skapade den privata egendomen har den gett upphov till konflikter, förtryck och motsättningar. När vi säger att vi är emot privat egendom är det bäddat för missförstånd. Nej, vi menar inte dina glasögon, din hoj, bil eller TV utan endast sådan egendom som möjliggör utsugning av någon annan, t ex fabriker, affärer, hyreshus osv. Behoven ska styra, inte ägandet.

När man i de forna öststaterna tog bort många privata saker och gjorde dem gemensamma var det för att utplåna all form av individualitet hos folket. Vi vill tvärtom bejaka vår individualitet och kreativitet. Men någon utsugning får det inte vara. Varför ska vissa äga? Varför ska vi betala för att bo? Varför ska de som äger aktier tjäna pengar på vårt arbete?

Ägandet är den centrala principen i kapitalismen. Den som äger har makt över andra. Den som äger kan låta kapitalet arbeta åt sig. Men kapitalet arbetar naturligtvis inte, utan köper arbetskraft av människor som inget annat har att sälja än, just det, sin arbetskraft. Detta är arbetarklassen.

DEN SOCIALA REVOLUTIONEN

En socialistisk revolution är inte bara nödvändig. Den är önskvärd och, framförallt, möjlig.

Kapitalismen driver världen ner i allt djupare misär trots politikernas och ekonomers prat om "uppgång" och "högkonjunktur". Även om delar av arbetarklassen får tillfälliga tider av välstånd kan kapitalismen aldrig garantera välstånd åt hela världens arbetare.

Jakten på ökade profiter skapar också hela tiden nya problem, ekonomiskt, ekologiskt och socialt. Oavsett vad medelklassens proffstyckare påstår kommer det alltid att finnas uppror och motstånd mot vansinnet. Så länge en klass härskar över en annan kommer det att finnas motsättningar.

All kamp som dras igång av arbetarklassen har en revolutionär potential. Kampen öppnar våra ögon och klyftorna mellan dem och oss visar sig. Den ger oss självförtroende, kunskap och radikaliserar våra idéer &SHY; kampen skapar revolutionärer. I denna kamp, vare sig det gäller att försvara oss mot nedskärningar, uppsägningar osv eller för att öka vår makt, politiseras vardagen till vår fördel. Hela våra liv är egentligen politiserade eftersom de styrs av kapitalet och den borgerliga ideologin. För arbetarklassen är därför det personliga politiskt, då vi alltid är de som drabbas värst av deras politik.

Men det räcker inte med spridda protester eller öar av sporadiskt motstånd. Fienden är välorganiserad och det måste vi också vara. Vi behöver diskutera och skaffa oss kunskaper. Vi behöver organisera oss på ett politiskt plan. Den slags organisation som Folkmakt eftersträvar skiljer sig från den traditionella vänstern. Kärnan i den leninism som olika slags socialistiska partier bygger på är att arbetarklassen inte kan resa sig om den inte leds av en upplyst partiledning. Historiska erfarenheter har dock visat att dessa elitistiska partiapparater brukar förvandlas till lekstugor för allsköns

medelklasselement som tror sig kunna föra arbetarklassens talan. Se bara på studentvänstern under 60- och 70-talen. För dem var arbetarklassens sak nånting att roa sig med innan de fortsatte sina karriärer. Folkmakt anser att ingen självutnämnd elit kan föra hela arbetarklassens talan.

Å andra sidan finns det de som tror att en revolution kommer spontant av sig själv och att hela folket samtidigt måste ligga bakom. Tvärtom har alla revolutioner visat att många håller sig passiva. Det finns alltid en ledande minoritet som visar vägen framåt. Denna måste vara välorganiserad och målmedveten men den måste också vara demokratisk och kunna svara inför hela arbetarklassen och dess basorganisationer (olika arbetarråd, stadsdelsråd osv). Annars riskerar den ledande minoriteten ("avantgardet") att så småningom förvandlas till en privilegierad maktelit utan kontakt med och förståelse för arbetarklassens verklighet.

En revolutionär rörelse är brokig men gemensamma riktlinjer måste den ändå ha. En gemensam grund av klasskamp och antikapitalism är ett minimikrav. Det talas mycket om revolutionära handlingar. Bara för att vissa grupper använder radikala metoder betyder det inte att de är revolutionära. Somliga verkar tro att ju mer våldsamt det går till, desto mer revolutionärt är det. Men en handling är endast meningsfull ur ett revolutionärt perspektiv om den leder framåt och ökar självaktiviteten i arbetarklassen. Handling som inspirerar till mer handling och som inbjuder till deltagande. Militans och illegalitet har alltid varit en del av arbetarklassens kampradition men det får aldrig bli ett självändamål.

REVOLUTIONÄR SITUATION

Hur kommer en revolutionär situation att uppkomma i ett högt industrialiserat land som Sverige? Historien ger oss några ledtrådar. När kapitalismen är i sin djupaste kris och inte längre kan tillgodose våra mest grundläggande behov är det som allra troligast. Strejker och arbetsplatsockupationer kommer att svepa över landet. Kraven som vi reser kommer inte bara att handla om löner och försvar mot försämringar, utan även gälla frågan om makten över arbetet och, vidare, makten över samhället.

Grunden för en revolution är att arbetarklassen tar över produktionsmedlen. Fackföreningarna kommer då att ha spelat ut sin roll. Strejkkommittéerna kommer att övergå till arbetarråd. Råden är arbetarklassens historiska revolutionära organisation. Det var råden, sovjeterna, som var grunden i den ryska revolutionen, innan bolsjevikerna tog över. Inom hela samhällslivet bildas råd, på bostadsområden, i skolor osv.

REVOLUTIONENS FÖRSVAR

Staten kommer inte att hastigt och lustigt försvinna bara för att revolutionen tar fart. Överklassen och deras allierade i medelklassen kommer att med alla medel försöka få tillbaka sin makt. Råden måste slå tillbaka alla försök till kontrarevolution. Detta kallades av Marx för proletariats diktatur och grundtanken var helt riktig. Det gällde att vända på den borgerliga diktaturen och införa en arbetarklassens diktatur över borgarklassen tills dess att denna var oskadliggjord. Som vi alla vet blev det inte så. Proletariats diktatur blev i Lenins version synonymt med rättslöshet och en mäktig kontrollstat. Det blev en diktatur över proletariatet. I Sovjet och dess allierade "folkdemokratier" uppkom en ny klass, byråkraterna. Vi måste lära oss av detta utan att kasta ut barnet med badvattnet. Råden måste vara suveräna gentemot "politikerna", vi får aldrig kväva arbetarklassens friheter. Samtidigt får vi inte glömma den egentliga innebörden av proletariats diktatur: att helt enkelt stoppa kontrarevolutionen.

REPRESSION

Staten och kapitalet har massor av vapen mot alla upproriska rörelser.

Genom infiltration, avlyssning m m kontrollerar de oss. De försöker splittra oss på alla möjliga sätt och de har obegränsade resurser till sitt förfogande när de ska "försvara demokratin".

De ser gärna att vi i radikala grupper gör idiotiska saker som vänder folk emot oss. Många supermilitanta och väpnade grupper har infiltrerats av säkerhetspoliser dels för att få information men också för att driva på våldstaktiken. Syftet med "agent provocateurs" är att legitimera ökade resurser åt säkerhetspolisen samt i vissa fall för att styra utvecklingen åt höger.

På arbetsplatserna registeras obekväma arbetare av arbetsköpare och svartlistas. På 70-talet avslöjades att även socialdemokraterna registrerade radikala arbetare genom fackföreningarna.

FOLKMILISER

Av historien kan vi också lära oss att många soldater väljer att slåss för revolutionen. Detta gäller särskilt för värnpliktsarméer, men även yrkesarméer får stora problem när officerarna säger att soldaterna ska skjuta mot sina egna. Bara de värsta lössen ställer upp. De flesta vanliga soldater rekryteras från arbetarklassen medan officerarna oftast är medel- eller överklass. Många arméer löser detta genom att använda soldater från andra delar av landet eller soldater med annan religiös eller etnisk tillhörighet än sina offer, för att få dem att slåss mot "sina egna".

Vi måste självklart räkna med att borgarklassen kommer att ha många soldater till sitt förfogande. Lägg till poliser, säkerhetspoliser och inte minst de frivilliga försvarsorganisationer som med all säkerhet kommer att bildas. Revolutioner innebär alltid inbördeskrig. Rådsmakten måste därför bilda folkmiliser och vara beredda på strider. Statens yttersta funktion är att garantera kapitalismens fortbestånd, därför måste den besegras militärt, det räcker inte att bara ta över produktionsmedlen.

Många av statens funktioner kommer naturligtvis att leva kvar, både i den revolutionära situationen och i det fria, socialistiska samhället. Vi kommer att ha kvar en kvot våldtäktsmän, mördare och pedofiler. Att det samhälle som skapade dem är borta gör inte att de försvinner. En av folkmilisernas uppgifter blir att skydda samhället från anti-sociala individer och grupper. Men även under brinnande inbördeskrig och revolution måste vi äta. Folkmilisernas primära uppgift kommer därför att bli att garantera livsmedelsproduktion, distribution, sjukvård och energiförsörjning.

STATEN

Dagens stat är ett instrument för att organisera samhället utifrån borgarklassens maktställning. Den växte fram för att balansera och dämpa de klassmotsättningar som skapades av kapitalismen och detta är fortfarande dess främsta uppgift.

Staten kommer alltid att vara ett medel för den härskande klassen att utöva makt, antingen det rör sig om en proletär eller en borgerlig stat. Den härskande klassen utnyttjar statsapparaten möjlighet att förtrycka de underordnade klasserna både på ett fysiskt och ett ideologiskt plan.

Statsapparaten består av ett antal mindre delar vilka alla besitter politiska, ekonomiska och ideologiska funktioner. Detta gäller de väpnade styrkorna, domstolarna, de parlamentariska organen och välfärdsapparaten. Alla statsapparater har en dubbel roll. Dels besitter de den repressiva rollen, vilken syftar till att bevara den borgerliga klassmakten, och dels besitter de den sociala rollen, vilken syftar till att få hela samhället att fungera. Det är dessa dubbla funktioner som kan göra det svårt att genomskåda staten som ett medel för borgarklassen att bevara sin makt.

Till statens sociala roll hör de reproducerande uppgifterna vilka har som mål att återställa människors fysiska och psykiska funktioner. Dels för att återföra dem till produktionen och dels för att se till att en ny generation arbetare kan träda in på deras plats. Till reproduktionen hör sociala verksamheter såsom sjukvård, socialvård, barnomsorg, utbildning m m. Till den sociala rollen hör också de rent serviceinriktade funktionerna såsom t ex Postväsendet, Gatukontoret och Räddningstjänsten.

Dessa sociala funktioner kommer att finnas även efter en socialistisk revolution. Inriktningen kommer dock att vara en annan. De sociala funktionerna kommer inte att finnas till bara för att tillgodose

produktionen utan för att de behövs för människornas västande.

INTERNATIONALISM

Revolutioner är produkter av en mängd omständigheter. För oss revolutionära, frihetliga socialister gäller det att vara förberedda. Utsikterna till seger beror på det internationella läget. Ett fritt socialistiskt samhälle kan inte utvecklas isolerat. Det går inte att skapa "socialism i ett land". Alla former av nationell socialism leder till en stark militarisering av samhället och kohandel med kapitalistiska länder för att kunna importera och exportera. Revolutionen måste spridas över nationsgränserna. Självklart kan vi inte vänta på det perfekta läget. Det finns inga sådana. Vi måste ta till vara på de möjligheter som klasskampen skapar.

Internationellt samarbete är av oerhörd betydelse. Arbetare kan idag genom sina fackföreningar skapa internationella nätverk. Dessa bildas naturligtvis inom kapitalismens gränser, men de är en grund att stå på den dag facket ställs åt sidan och vi skapar arbetarråd.

ETT KLASSLÖST SAMHÄLLE

Ett klasslöst samhälle innebär inte att alla ska bli likadana. Så kommer det inte att bli. Det innebär att äntligen kunna göra allvar av slagorden Frihet, jämlikhet, kamratskap.

För att skapa det nya samhället måste vi börja med ekonomin, därför att det är den som lägger grunden för hur ett samhälle ser ut. Rådsorganiseringen är grunden för det fria socialistiska samhället.

Vad kommer att hända när vi tar makten över våra liv? En ny människa kommer att växa fram. En ansvarsfull, solidarisk människa. Men det kan ta tid, ja det kan dröja generationer innan de sista resterna av borgerliga ideologier har försvunnit. Alla revolutioner har visat att för det stora flertalet människorna innebär direktdemokratien att de växer med ansvaret. Vi som hålls nere av hierarkier, klassförtryck och invanda mönster har oerhörda tillgångar som, om vi bara ges chansen, innehåller stora möjligheter.

Faktaruta 5:

ALL MAKT ÅT RÅDEN

Socialism är för oss arbetarmakt, och dess grund är Råden.

Alla arbetare och tjänstemän, oavsett yrke eller ställning, oavsett om de jobbar inom industrin eller den offentliga sektorn, besitter de värden som de anförtrots, dvs fabriken, varuhuset, sjukhuset etc. De blir inför hela samhället ansvariga för dessa värden. Förvaltningen sköts av arbetarrådet.

Rådet består av: stormötet, i vilket alla som arbetar deltar, och driftsrådet, ett verkställande utskott som väljs av stormötet. Varje arbetsplats måste ta ställning till ett program för sin verksamhet, dvs produktion, arbetsmiljö, ordning osv. Arbetarrådet väljer också delegater till den lokala församlingen inom rådskommunen.

Den lokala församlingen består av delegater inom en geografisk enhet, rådskommunen. Till denna kommer också delegater från andra delar av samhället som inte deltar i arbetslivet som t ex elever, soldater, handikappade och representanter från kvartersråd. Den lokala församlingen beslutar i lokala frågor. Skillnaden mot dagens borgerligt parlamentariska kommun är att rådskommunens makt utgår direkt från arbetarklassen och att dess delegater inte åtnjuter några privilegier.

Från rådskommunen väljs delegater till regionala, nationella och internationella församlingar. Det kommer alltid att finnas behov av övergripande planering, dvs en viss centralism. Med uppgifter om behov, tillgång på råvaror och produktionsmedel måste den centrala församlingen sammanställa förslag till flerårsplaner. Dessa ska föras tillbaka till arbetarråden och godkännas. Under revolutionen kommer den centrala församlingen att tvingas fatta beslut om produktion, väpnade styrkor osv utan att råden hinner diskutera förslagen. Datoriseringen har möjliggjort en ökad snabbhet för demokratiska beslut men det är inte säkert att vi kan förlita oss på datorerna under en revolution. Vad vi ska komma ihåg är att det är vi själva som väljer våra delegater, de är inga självutnämnda ledare, och att vi måste ge dem mandat för brådskande beslut.

Denna proletära demokrati vänder upp och ned på hela det hierarkiska, kapitalistiska samhället. Det är arbetarna som har makten, inte direktörer, banker och aktieägare.

www.folkmakt.nu

